

BA (Successions – Politique sociale de logement dans l'Union) (Adaptation des pensions de retraite) (věc C-670/21)

Datum rozhodnutí: 12. října 2023

Závěr: *Právní úprava členského státu nesmí stanovit, že pro účely výpočtu dědické daně se zastavěný pozemek, který je součástí soukromého majetku, nacházející se ve třetí zemi, která není smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992, a je pronajímán pro účely bydlení, oceňuje ve výši jeho plné tržní hodnoty, zatímco nemovitost stejné povahy nacházející se v tuzemsku, v jiném členském státě nebo ve státě, který je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, se pro účely tohoto výpočtu oceňuje ve výši 90 % jeho tržní hodnoty.*

Skutkové okolnosti: Pan A, který měl bydliště v Německu, zemřel v roce 2016. Svému synovi BA, který má rovněž bydliště v Německu, odkázal formou notářského zápisu vyhotoveného v roce 2013 svůj poloviční podíl na nemovitosti nacházející se v Kanadě. Nemovitosti tvořící tento majetek jsou pronajímány k účelům bydlení a nejsou součástí obchodního majetku. Rozhodnutím ze dne 17. července 2017 stanovil finanční úřad X výši dědické daně, kterou měl BA v Německu odvést, z celého přecházejícího majetku. Pro účely výpočtu těchto daní byly nemovitosti nacházející se v Kanadě oceněny ve výši jejich plné tržní hodnoty. Dopisem ze dne 19. března 2018 požádal BA o změnu výše dědické daně z těchto nemovitostí, tak aby v souladu s § 13c odst. 1 ErbStG byly oceněny na 90 % jejich tržní hodnoty. BA tvrdil, že dotčené nemovitosti splňují podmínky pro přiznání tohoto daňového zvýhodnění s jedinou výjimkou stanovenou v odst. 3 bodě 2 tohoto ustanovení, která vyžaduje, aby se nemovitý majetek nacházel v Německu, v jiném členském státě nebo ve státě, který je smluvní stranou Dohody o EHP. Podle jeho názoru porušuje posledně uvedené ustanovení volný pohyb kapitálu mezi členskými státy a třetími zeměmi, který je zakotven v článku 63 SFEU.

Právní stránka: Nezbytnost zajistit účinnost daňového dohledu patří k naléhavým důvodům obecného zájmu, které mohou odůvodňovat omezení volného pohybu kapitálu.

Je nutno připomenout, že judikatura týkající se omezení výkonu svobod pohybu uvnitř Unie nemůže být v celém svém rozsahu přenesena na pohyb kapitálu mezi členskými státy a třetími zeměmi, jelikož takový pohyb probíhá v odlišném právním kontextu. Pokud podle právní úpravy členského státu závisí přiznání daňového zvýhodnění na splnění podmínek, jejichž dodržení může být ověřeno pouze získáním údajů od příslušných orgánů třetího státu, který není smluvní stranou Dohody o EHP, je v zásadě legitimní, že tento členský stát odmítne toto zvýhodnění přiznat, pokud se ukáže nemožným tyto údaje od uvedeného třetího státu získat, zejména z důvodu neexistence jeho smluvní povinnosti údaje poskytnout. Podle daňové dohody mezi Německem a Kanadou německé orgány tedy mohou požádat příslušné kanadské orgány o informace nezbytné k ověření toho, zda jsou splněny podmínky pro přiznání daňového zvýhodnění dotčeného v původním řízení, pokud se nemovitost nachází v Kanadě. V tomto ohledu navíc z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že v rámci této výměny informací nevystávají žádné obtíže.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 15. října 2009, *Busley a Cibrian Fernandez*, C-35/08, EU:C:2009:625, ze dne 10. února 2011, *Haribo La-kritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen*, C-436/08 a C-437/08, EU:C:2011:61.

Relevantní právní úprava: Články 63 až 65 SFEU.

Service fédéral des Pensions (věc C-45/22)

Datum rozhodnutí: 12. října 2023

Závěr: *Pokud pobírání dávek různého druhu nebo jiného příjmu vyžaduje použití vnitrostátních pravidel předcházení souběhu u nezávislých dávek, může každý dotčený členský stát ve svém právním řádu pro účely výpočtu výše dávky, která má být vyplacena, stanovit, že celková výše příjmů zohledňovaná těmito vnitrostátními pravidly se buď vydělí počtem dotčených dávek, nebo se stejným počtem vydělí ta část příjmů, která přesahuje horní hranici souběhu stanovenou uvedenými vnitrostátními pravidly.*

Skutkové okolnosti: Manželka HK zemřela dne 29. listopadu 2016. Vzhledem k tomu, že

HK pracoval a přispíval v různých členských státech, a sice v Belgii, Španělsku a Finsku, pobíral ke dni 1. prosince 2016 belgický starobní důchod v roční výši 11 962,55 eura a španělský starobní důchod v roční výši 8 276,28 eura. Manželka HK rovněž pracovala a přispívala v týchž členských státech, proto HK rovněž pobíral španělský pozůstalostní důchod v roční výši 5 123,88 eura a finský pozůstalostní důchod v roční výši 1 281,24 eura, které byly přiznány na základě příspěvků odvedených jeho zesnulou manželkou do těchto systémů sociálního zabezpečení. Pokud jde o belgický pozůstalostní důchod, SFP dne 22. prosince 2017 informoval HK o tom, že nemá nárok na takový důchod z důvodu, že celková výše jeho starobních důchodů je příliš vysoká.

Právní stránka: Pokud pobírání dávek různého druhu nebo jiný příjem způsobovalo snížení, pozastavení nebo odnětí dvou nebo více dávek, vydělily se částky, které by nebyly vyplaceny při přísném uplatnění ustanovení právních předpisů dotyčných členských států o snížení, pozastavení nebo odnětí dávek, počtem dávek podléhajících snížení, pozastavení nebo odnětí. Ačkoli v důsledku změny právní úpravy EU se berou v úvahu částky dávek, a nikoli již částky nevyplacené v důsledku uplatnění pravidel předcházení souběhu, které se dělí počtem dávek, na něž se vztahují pravidla předcházení souběhu, nic to nemění na tom, že uvedená právní úprava sleduje stejný cíl, kterým je ochrana migrujících pracovníků před nepříznivými účinky spojenými s kumulativním uplatňováním uvedených pravidel v členských státech. Kromě toho uvedená právní úprava odkazuje na ustanovení o snížení, pozastavení nebo odnětí obsažená v příslušných právních předpisech členských států, jakož i na částky stanovené těmito právními předpisy, a zdůrazňující tak prostor pro uvážení, který mají tyto státy za účelem stanovení podmínek uplatňování ustanovení o předcházení souběhu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 30. září 2021, *Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)*, C-285/20, EU:C:2021:785, ze dne 15. září 2022, *Rechtsanwaltskammer Wien*, C-58/21, EU:C:2022:691.

Relevantní právní úprava: Článek 55 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení.

Ředitelství silnic a dálnic ČR (věc C-57/22)

Datum rozhodnutí: 12. října 2023

Závěr: *Vnitrostátní judikatura, podle níž pracovník, který byl protiprávně propuštěn ze zaměstnání a poté do něj znovu přijat v souladu s vnitrostátním právem v návaznosti na soudní rozhodnutí o zrušení jeho propuštění, nemá nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok za období ode dne propuštění ze zaměstnání do dne, kdy do něj byl znovu přijat, z důvodu, že tento pracovník během této doby pro zaměstnavatele skutečně nepracoval, jelikož mu zaměstnavatel nepřiděloval práci, a že v souladu s vnitrostátním právem už mu za uvedené období přísluší náhrada mzdy nebo platu, je v rozporu s právem EU.*

Skutkové okolnosti: YQ, která byla zaměstnaná u ŘSD na základě pracovní smlouvy uzavřené dne 23. června 2009, obdržela dne 23. října 2013 výpověď z pracovního poměru. Poté, co bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně (Česká republika) ze dne 20. prosince 2016, který nabyl právní moci dne 10. ledna 2017, rozhodnuto, že je tato výpověď neplatná, YQ opětovně nastoupila k výkonu práce na ŘSD podle své pracovní smlouvy. Předkládající soud uvádí, že přestože YQ svému zaměstnavateli písemně oznámila, že chce pracovat, nebyla jí v období od 1. ledna 2014 do 10. ledna 2017 přidělována ze strany jejího zaměstnavatele žádná práce. Poté, co byla YQ do zaměstnání znovu přijata, podala u ŘSD žádost o to, aby mohla během července až září 2017 čerpat dovolenou za kalendářní rok, kterou nevyčerpala za období od 1. ledna 2014 do 10. ledna 2017. ŘSD této žádosti nevyhovělo s odůvodněním, že YQ v tomto období nepracovala. I přes tento postoj svého zaměstnavatele se YQ v červenci 2017 nedostavila do práce ve dnech, pro něž podala žádost o dovolenou. Její zaměstnavatel ji tedy dne 9. srpna 2017 propustil z důvodu nedovolených absencí.

Právní stránka: Směrnice 2003/88 přistupuje k nároku na dovolenou za kalendářní rok a k nároku na náhradu mzdy za dobu čerpání této dovolené jako ke dvěma složkám jednoho nároku. Cílem požadavku poskytnout náhradu mzdy za dobu čerpání dovolené je uvést pracovníka během zmíněné dovolené do situace, která je – pokud jde o mzdu – srovnatelná s obdobím, kdy pracuje. Nárok na dovolenou za kalendářní rok zahrnuje vedle nároku na náhradu mzdy za dobu čerpání dovolené i nárok, který je s tímto nárokem na placenou dovolenou za kalendářní rok úzce

spjat, a sice nárok na finanční náhradu za dovolenou za kalendářní rok, která nebyla vyčerpána při ukončení pracovního poměru. Čl. 7 odst. 2 směrnice 2003/88 přitom nestanoví pro vznik nároku na finanční náhradu jinou podmínku než tu, že pracovní poměr skončil a pracovník nevyčerpal všechnu dovolenou za kalendářní rok, na kterou měl nárok ke dni skončení tohoto poměru. Z toho vyplývá, že v souvislosti s nárokem na placenou dovolenou za kalendářní rok je irrelevantní, že výše náhrady mzdy, která má být podle vnitrostátního práva vyplacena protiprávně propuštěnému pracovníkovi za období ode dne propuštění ze zaměstnání do dne, kdy do něj byl znovu přijat, v zásadě odpovídá průměrnému výdělkovi, který tento pracovník pobíral, jelikož účelem této náhrady mzdy je nahradit pracovníkovi mzdu, která mu nebyla vyplacena v důsledku protiprávního propuštění ze zaměstnání. Nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok, který vyplývá přímo ze směrnice 2003/88, ostatně nelze vykládat restriktivně, jelikož pracovník musí být považován za slabší stranu pracovního vztahu, takže je nutné zabránit tomu, aby měl zaměstnavatel možnost omezovat jej na jeho právech

Související judikatura: Rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, *Bauer a Willmeroth*, C-569/16 a C-570/16, EU:C:2018:871, ze dne 6. listopadu 2018, *Kreuziger*, C-619/16, EU:C:2018:872.

Relevantní právní úprava: Článek 7 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby.

KBC Verzekeringen (věc C-286/22)

Datum rozhodnutí: 12. října 2023

Závěr: *Pojem „vozidlo“ se nevztahuje na jízdní kolo, jehož elektrický motor pouze napomáhá šlapání a které je vybaveno funkcí, jež mu umožňuje zrychlit bez šlapání do rychlosti 20 km/h, přičemž tato funkce však může být aktivována až po použití svalové síly.*

Skutkové okolnosti: Dne 14. října 2017 byl BV (dále jen „poškozený“), který jel na jízdním kole s pomocným elektrickým pohonem na veřejné komunikaci, sražen vozidlem pojištěným u společnosti KBC podle zákona ze dne 21. listopadu 1989. Poškozený utrpěl vážné zranění a dne 11. dubna 2018 zemřel. Vzhledem k tomu, že tato nehoda byla pro tohoto poškozeného „úrazem při cestě do zaměstnání nebo ze zaměstnání“, společnost P&V, která byla pojistitelem odpovědnosti

jeho zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu, vyplatila náhradu škody a přešla na ni práva poškozeného a jeho právních nástupců. Společnost P&V podala proti společnosti KBC žalobu k policejnímu soudu pro Západní Flandry, oddělení Bruggy, Belgie, kterou se domáhala náhrady svých nákladů na základě článku 1382 starého belgického občanského zákoníku nebo článku 29a zákona ze dne 21. listopadu 1989. Společnost KBC podala vzájemnou žalobu, kterou se domáhala, aby jí společnost P&V vrátila peněžní částku, která byla údajně neoprávněně vyplacena. Společnost P&V na svou obranu uvedla, s odvoláním se na tento článek 29a, že poškozeného nelze považovat za řidiče motorového vozidla.

Právní stránka: Podle bodu 2 odůvodnění směrnice 2009/103 se povinnost „pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel“, kterou uvedená směrnice stanoví, vztahuje na „pojištění motorových vozidel“, což je výraz, který se tradičně v běžném jazyce vztahuje na pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu takových strojů, jako jsou motocykly, automobily a nákladní vozidla, které s výjimkou případů, kdy jsou mimo provoz, jsou poháněny výlučně mechanickou silou. Kromě toho článek 13 směrnice 2009/103 v odst. 1 písm. b) upřesňuje, že každý členský stát přijme veškerá vhodná opatření k zabezpečení toho, aby pro účely článku 3 této směrnice bylo ve vztahu k nárokům třetích osob poškozených nehodou považováno za neplatné jakékoli zákoně ustanovení či smluvní ujednání obsažené v pojistné smlouvě vydané podle článku 3, které z pojištění vylučuje užívání či řízení vozidel osobami bez řidičského průkazu, který by jim dovoľoval řídit dotyčné vozidlo. Ze znění čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech (Úř. věst. 2006, L 403, s. 18) přitom vyplývá, že vnitrostátní řidičský průkaz je v zásadě nezbytný pouze k řízení vozidel, která se mohou pohybovat vlastní silou, s výjimkou vozidel, která se pohybují na kolejích. Cílem sledovaným směrnicí 2009/103 je přitom zajištění volného pohybu jak vozidel, která mají obvyklé staniště na území Unie, tak osob, které jimi cestují, a zaručit, že s osobami poškozenými nehodami způsobenými těmito vozidly bude zacházeno srovnatelným způsobem bez ohledu na to, na kterém místě na území Unie k nehodě došlo, a tedy též zajištění ochrany osob poškozených v důsledku nehod způsobených motorovými vozidly, přičemž tento cíl ochrany poškozených byl unijním

normotvůrcem trvale sledován a posilován. Takové stroje, které nejsou poháněny výlučně mechanickým pohonem, a tedy se nemohou pohybovat po souši bez použití svalové síly, jako je jízdní kolo s pomocným elektrickým pohonem, o které jde ve věci v původním řízení, které ostatně může zrychlit bez šlapání do rychlosti 20 km/h, přitom podle všeho nejsou takové povahy, aby způsobily třetím osobám srovnatelné škody na zdraví nebo na majetku, pokud jde o jejich závažnost nebo množství, se škodami, které mohou způsobit motocykly, automobily, nákladní vozidla nebo jiná vozidla pohybující se po souši, jež jsou poháněny výlučně mechanickou silou, neboť posledně zmíněná vozidla mohou dosáhnout určité, podstatně vyšší rychlosti, než je rychlost, které lze dosáhnout takovými stroji, a jsou stále velmi většinou používána jako dopravní prostředky. Cíl ochrany poškozených dopravními nehodami způsobenými motorovými vozidly, sledovaný směrnicí 2009/103, tedy nevyžaduje, aby takové stroje spadaly pod pojem „vozidlo“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 této směrnice.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 20. června 2019, *Línea Directa Aseguradora*, C-100/18, EU:C:2019:517, a ze dne 20. května 2021, *K. S. (Náklady na odtažení poškozeného vozidla)*, C-707/19, EU:C:2021:405.

Relevantní právní úprava: Článek 1 bod 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/103/ES o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontrole povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění.

Z. (Droit d'obtenir un duplicata du contrat de crédit) (věc C-326/22)

Datum rozhodnutí: 12. října 2023

Závěr: *Spotřebitel ve smyslu čl. 3 písm. a) směrnice 2008/48/ES může od věřitele požadovat kopii smlouvy o spotřebitelském úvěru, jakož i veškeré informace týkající se splacení úvěru, které nejsou uvedeny v samotné smlouvě, avšak jsou nezbytné na jedné straně pro ověření výpočtu částky dlužné věřitelem z titulu snížení celkových nákladů úvěru v důsledku jeho předčasného splacení a na druhé straně k tomu, aby tomuto spotřebiteli umožnily podat případnou žalobu na vrácení této částky.*

Skutkové okolnosti: V období od 14. listopadu 2015 do 24. července 2018 uzavřela banka patnáct smluv o spotřebitelském úvěru (dále jen „dotčené úvěrové smlouvy“) se šesti

jednotlivci (dále jen „spotřebitelé“). Spotřebitelé splatili své úvěry před splatností stanovenou v dotčených smlouvách a následně postoupili Z. své pohledávky odpovídající částkám, které banka dlužila na základě čl. 49 odst. 1 a 2 zákona o spotřebitelském úvěru po tomto předčasném splacení. Spotřebitelé ovšem již nemají k dispozici svá vyhotovení dotčených úvěrových smluv, takže je nemohli Z. předat. Společnost Z. si nicméně nechala potvrdit existenci pohledávek spotřebitelů u Úvěrového informačního úřadu v Polsku.

Právní stránka: Z definice pojmu „trvalý nosič“ obsažené v čl. 3 písm. m) směrnice 2008/48 mimo jiné vyplývá, že tento nosič musí spotřebiteli obdobně jako papírový nosič zaručit, že bude mít k dispozici dotčené informace, aby mohl případně uplatnit svá práva. V tomto ohledu je relevantní možnost spotřebitele uložit si jemu osobně určené informace, záruka, že nedojde ke změně jejich obsahu, jakož i jejich přístupnost po přiměřenou dobu a možnost jejich reprodukce v nezměněném stavu. Takový nosič musí umožňovat spotřebiteli budoucí použití informací po dobu přiměřenou jejich účelu a dále reprodukci uložených informací v nezměněném stavu. Vzhledem k tomu, že skutečné držení těchto dokumentů a informací, které obsahují, je pro tyto účely nezbytné, musí být předání jejich kopie ze strany věřitele spotřebiteli, který je již nemá k dispozici, stejným způsobem stanoveno jako povinnost. Konečně je třeba připomenout, že zásada přednosti unijního práva v zájmu zajištění účinnosti všech ustanovení unijního práva ukládá vnitrostátním soudům zejména to, aby v co možná největším rozsahu vykládaly své vnitrostátní právo způsobem, který je v souladu s unijním právem. Z toho konkrétně plyne, že vnitrostátní soud, kterému byl stejně jako v projednávaném případě předložen spor výlučně mezi jednotlivci, je při aplikaci ustanovení vnitrostátního práva přijatých za účelem provedení směrnice povinen je vykládat ve světle znění a účelu této směrnice, aby mohlo být dosaženo výsledku, který by byl v souladu s cílem sledovaným touto směrnicí, aniž jsou dotčeny jisté meze, mezi něž patří mimo jiné zákaz výkladu vnitrostátního práva *contra legem*.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 4. května 2023, *ALD Automotive*, C-78/22, EU:C:2023:379, ze dne 9. listopadu 2016, *Home Credit Slovakia*, C-42/15, EU:C:2016:842.

Relevantní právní úprava: Článek 16 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES o smlouvách o spotřebitelském úvěru.

Lufthansa CityLine (věc C-660/20)

Datum rozhodnutí: 19. října 2023

Závěr: Vnitrostátní právní úprava nesmí podmiňovat vyplacení dodatečné odměny jednotně u zaměstnanců na částečný úvazek a u srovnatelných zaměstnanců na plný úvazek překročením stejného počtu odpracovaných hodin v rámci dané činnosti, jako je letová služba pilota, za účelem kompenzace zvláštního pracovního zatížení spojeného s touto činností.

Skutkové okolnosti: Žalobce v původním řízení je od roku 2001 zaměstnán u společnosti CLH jako pilot a první důstojník. Od roku 2010 pracuje na částečný úvazek v rozsahu 90 % pracovní doby pilota pracujícího na plný úvazek na základě podnikové dohody uzavřené mezi společností CLH a zaměstnaneckou radou této společnosti. Jeho základní mzda, včetně příplatků na pracovní místo, je snížena o 10 % a žalobci v původním řízení je přiznáno dodatečných 37 dní dovolené za kalendářní rok. Nedochozí však ke snížení počtu hodin letové služby během jeho pracovních dnů. V souladu s platnými kolektivními smlouvami je doba letové služby základním prvkem pracovní doby, odměňovaným základní odměnou. Nad rámec této základní odměny pobírá zaměstnanec odměnu za přesčasové hodiny letové služby (dále jen „dodatečná odměna“), pokud v jednom měsíci odpracuje určitý počet hodin letové služby a překročí prahové hodnoty stanovené pro „aktivaci“ dodatečné odměny. Za tímto účelem stanoví tyto kolektivní smlouvy „tři postupně se zvyšující hodinové sazby“, které jsou vyšší než sazba vypočítaná ze základní odměny. Konkrétně pak tyto tři hodinové sazby použitelné pro výpočet odměny dotyčného pracovníka činí v případě krátkých letů 106, 121 a 136 hodin letové služby za měsíc (dále jen „aktivační prahové hodnoty“). Pokud jde o dálkové lety, uplatní se snížené aktivační prahové hodnoty, a to 93, 106 a 120 hodin letové služby za měsíc. Použitelné kolektivní smlouvy však nestanoví snížení těchto aktivačních prahových hodnot pro zaměstnance na částečný úvazek podle jejich podílu práce na částečný úvazek, a uvedené

aktivační prahové hodnoty jsou tedy stejné pro piloty pracující na plný úvazek a pro piloty pracující na částečný úvazek.

Právní stránka: Pokud jde o otázku, zda zjištěné rozdílné zacházení může umožnit dosažení sledovaného cíle a zda je za tímto účelem nezbytné, existují pochybnosti o vhodnosti a soudržnosti stanovení jednotných aktivačních prahových hodnot pro piloty pro vznik nároku na dodatečné odměny s ohledem na cíl ochrany jejich zdraví před nadměrným pracovním zatížením. Stanovení jednotných aktivačních prahových hodnot totiž v zásadě vede k přehlížení individuálních dopadů, které mohou vyplývat z pracovního zatížení a specifických omezení spojených s létáním. Vede také k tomu, že nebudou zohledněny důvody, které jsou základem samotného institutu práce na částečný úvazek, jako jsou případné mimopracovní povinnosti dotyčného pilota. Kromě toho není vyloučeno, že v tomto kontextu může systém kompenzace pracovních hodin, dnů odpočinku, či dokonce stanovení prahových hodnot počtu hodin letové služby týdně, a nikoli měsíčně, představovat vhodnější a soudržnější opatření, než je opatření dotčené ve věci v původním řízení za účelem dosažení uvedeného cíle. A konečně stanovení jednotných aktivačních prahových hodnot pro vznik nároku na dodatečnou odměnu, a nikoli zavedení individualizovaných aktivačních prahových hodnot v závislosti na pracovní smlouvě vyvolává v případě pilotů na částečný úvazek problém souladu s cílem odradit letecké společnosti od toho, aby piloty nutily k nadměrné práci. Tyto společnosti totiž tuto dodatečnou odměnu vyplácejí pouze nad aktivační prahovou hodnotu odpovídající pracovní době pilotů na plný úvazek.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 10. března 2022, *Landkreis Gifhorn*, C-519/20, EU:C:2022:178, ze dne 1. března 2012, *O'Brien*, C-393/10, EU:C:2012:110.

Relevantní právní úprava: Ustanovení 4 body 1 a 2 rámcové dohody o částečném pracovním úvazku uzavřené dne 6. června 1997, která je obsažena v příloze směrnice 97/81.

Zpracoval: Jan Tlamycha